

РЕШЕНИЕ

№ 18273

гр. София, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 90 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВАЛЕНТИН Т. БОРИСОВ

при участието на секретаря МОНИКА СТ. ТОПУЗОВА
като разгледа докладваното от ВАЛЕНТИН Т. БОРИСОВ Гражданско дело
№ 20231110111052 по описа за 2023 година

Софийският районен съд е сезиран с искова молба от "****" ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., ж.к. М. д., ул. Р. П. К. № ***, представлявано от Райна Миткова-Тодорова, в качеството и на управител, срещу Ю. В. И., с ЕГН *****, за признаване за установено по отношение на ответника, че дължи на ищцовото дружество сума в общ размер на 3 453, 67 (три хиляди четиристотин петдесет и три лева и шестдесет и седем стотинки), от които сума в размер на 1 817,32 (хиляда осемстотин и седемнадесет лева и 32 стотинки), представляваща сбор от вноски с настъпил падеж в периода от 14.08.2020 г. до 14.02.2021 г., дължими съгласно сключения между длъжника и "****" ЕАД Договор за потребителски паричен кредит № 3877121/03.10.2019 г., вземанията по който са прехвърлени в полза на заявителя с Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 17.12.2021 г., ведно със законната лихва за периода от 03.05.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 1 323,37 (хиляда триста двадесет и три лева и 37 стотинки), представляваща договорна лихва за периода от 14.08.2020 г. до 14.02.2021 г., сумата 312,98 (триста и дванадесет лева и 98 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 14.08.2020 г. до 03.05.2022 г.

Предявени са установителни иски с правно основание чл. 422 от ГПК вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД вр. чл. 99, ал. 2 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца суми съгласно Заповед № 16103 за изпълнение на парично задължение от 10.06.2022 г., постановена по реда на чл. 410 от ГПК, по ч.гр.д. № 23332 от 2022 г., 90 с-в, по описа на Софийски районен съд. Вземането произтича от следните обстоятелства: неизпълнението на Договор за потребителски паричен кредит № 3877121/03.10.2019 г., вземанията по който са прехвърлени в полза на заявителя посредством Договор за продажба и прехвърляне на вземания от

17.12.2021 г., за което обстоятелство според твърденията на последния, длъжникът е бил надлежно уведомен.

Ищцовото дружество основава претенциите си с твърденията, че вземанията произтичат от неизпълнението на сключения между "****" ЕАД и Ю. В. И. Договор за потребителски паричен кредит № 3877121/03.10.2019 г. и от Приложение № 1 към Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 17.12.2021 г. по силата на който "****" ЕАД е прехвърлило на "****" ЕООД вземането си спрямо ответника в настоящото производство.

Към исковата молба са приложени документи в заверено от процесуалния представител на ищеца копие, които се иска да бъдат приети като доказателства по делото. Поискано е допускане на съдебно-счетоводна експертиза с подробно формулирани в исковата молба задачи.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът Ю. В. И., чрез адв. Д., е депозирал писмен отговор на исковата молба, в който заявява, че оспорва да е уведомен надлежно за извършената цесия, както и да е налице валидно правоотношение по договор за цесия, тъй като липсва цена по този договор. Оспорва наличието на валидно договорно правоотношение по договор за кредит, както и обстоятелството, че сумата по него му е преведена. Прави искане на основание чл.7, ал.3 от ГПК съдът да извърши проверка за наличието на неравноправни клаузи в потребителския договор и евентуалното им отражение върху размера на претендираното вземане.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните съобразно разпоредбите на чл. 235, ал.2 и ал.3 от ГПК, установи следното от фактическа страна:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 23332 от 2022 г., 90 с-в, по описа на Софийски районен съд, на 03.05.2022 г. от ищецът "****" ЕООД е депозирал против Ю. В. И., заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, за сума в общ размер на 3 453, 67 (три хиляди четиристотин петдесет и три лева и шестдесет и седем стотинки), от които сума в размер на 1 817,32 (хиляда осемстотин и седемнадесет лева и 32 стотинки), представляваща сбор от вноски с настъпил падеж в периода от 14.08.2020 г. до 14.02.2021 г., дължими съгласно сключения между длъжника и "****" ЕАД Договор за потребителски паричен кредит № 3877121/03.10.2019 г., вземанията по който са прехвърлени в полза на заявителя с договор за продажба и прехвърляне на вземания от 17.12.2021 г., ведно със законната лихва за периода от 03.05.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 1 323,37 (хиляда триста двадесет и три лева и 37 стотинки), представляваща договорна лихва за периода от 14.08.2020 г. до 14.02.2021 г., сумата 312,98 (триста и дванадесет лева и 98 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 14.08.2020 г. до 03.05.2022 г.

За претендираните суми по ч.гр.д. № 23332 от 2022 г. е издадена Заповед № 16103 за изпълнение на парично задължение от 10.06.2022 г., постановена по реда на чл. 410 от ГПК срещу длъжника, който в срока по чл. 414 от ГПК, е депозирал възражение по реда на чл. 415 от ГПК, поради което съдът му е дал указания по реда на чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК за депозиране на иск за установяване на вземането му, което обосновава интереса от предявяване на настоящия иск за горепосочената сума, представляваща и исковата претенция по настоящото дело.

От приложените писмени доказателства /л. 7 и сл. от делото/ в настоящото

исково производство, на 03.10.2019 г., между праводателя на ищеца "****" ЕАД и ответника, е сключен Договор за потребителски паричен кредит № 3877121/03.10.2019 г., като дружеството се задължило да предостави на ответника заем в размер на 40 000 лв., представляващи потребителски кредит, с падежна дата 14-то число на текущия месец, като за първа падежна дата е отбелязана 14.10.2019 г., а връщането на кредита било уговорено на 120 равни месечни вноски от 462,17 лв., видно от уговорките в процесния договор за потребителски кредит. Уговорен е годишен лихвен процент в размер на 5.99% и годишен процент на разходите в размер на 7.09%.

На 17.12.2021 г. между ищеца в настоящото производство "****" ЕООД и кредитора "****" ЕАД, е сключен договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия). Видно от Приложение №1 към посочения договор, вземането спрямо длъжника Ю. В. И. е надлежно прехвърлено, наред със задължения на други длъжници /л. 31 от делото/.

От така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Според разпоредбата на чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, с договора за заем заемотелят предава в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество, а според ал. 2 заемателя дължи лихва само е уговорено писмено. Съгласно разпоредбата на чл. 86 от ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В конкретният казус съдът намира за установено от горепосочените писмени доказателства, че праводателят на ищеца е кредитор по Договор за потребителски паричен кредит № 3877121/03.10.2019 г., а ответникът е заемополучател.

Съдът намира, че кредиторът "****" ЕАД е предоставил заемната сума, извършвайки паричен превод на 03.10.2019 г. за сума в размер на 40 000 лв. по сметка на ответника, която е била усвоена еднократно от страна на последния. Видно от изготвеното заключение на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза /ССЧЕ/, приета в открито съдебно заседание на 18.10.2023 г., по отношение на изпълнението на задължението за внасяне на дължимите суми на равни месечни вноски по получения заем от страна на ответника, не се установява същият да е платил задължението си в цялост, като е заплатил частично суми от общо 5 120,17 лв. на "****" ЕАД. В тази връзка, съгласно служебна бележка № 23-СБКД-00112/08.06.2023 г., издадена от страна на ищеца в уверение на това, че в периода след датата на цесията, а именно 17.12.2021г., до датата на издаване на посочената служебна бележка, в счетоводната система на дружеството не са постъпвали плащания от страна на Ю. В. И. с оглед задълженията му по сключения договор за потребителски паричен кредит. Затова съдът намира, че същият дължи връщане на получената заемна сума по претендираните падежирали и неплатени вноски, уговорената договорна лихва върху тях, както и обезщетение за забава в размер на законната лихва.

Съдът намира, че ищецът черпи правата си по силата на сключен договор за цесия от 17.12.2021г. с "****" ЕАД, съгласно който на ищеца са прехвърлени вземания, сред които е налице и вземането спрямо ответника в настоящото производство. С оглед разпоредбата на чл. 99 ЗЗД и във връзка с момента на възникване на процесното вземане, съдът счита за установено по отношение на задължението за уведомяване на длъжника от страна на

дружеството кредитор или упълномощения от него цесионер по договор за цесия, че уведомлението от страна на ищеца в настоящото производство е било надлежно изпратено до длъжника, който факт се удостоверява с приложеното към исковата молба уведомление с изх.№ 188/08.02.2022г., ведно с известие за доставяне /л.37 и л.38 по делото/. Посоченото известие обаче е било върнато до подателя с отбелязване, че пратката не е бил потърсена, поради което съдът счита, че по делото няма данни ответникът да е бил уведомен за цесията. Поради това съдът намира, че с оглед разпоредбата на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, а и установената съдебна практика, ответникът се счита за уведомен с депозираната искова молба, респ. цесията има действие за него от този момент.

На следващо място, с оглед твърдението на ответника, касаещо евентуална неравноправност между съдържанието на приложения Договор за потребителски паричен кредит № 3877121/03.10.2019 г. и сключения Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 17.12.2021 г., длъжникът има качеството на потребител по смисъла на § 13 т. 1 от ДР на ЗЗП.

Съгласно чл. 143 от ЗЗП, "неравноправна клауза" в договор, сключен с потребител е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като различните хипотези на неравноправни уговорки са неизчерпателно изброени в посочената разпоредба. В настоящият случай правното основание на процесния договор за цесия безспорно е продажба, като страните в са посочили начина на определяне на покупната цена, срока и начин на плащането й /л.25 и сл. по делото/.

За длъжника липсва правен интерес да възразява срещу възмездността на сделката и за съда не е предвидено служебно задължение да следи за каузата.

Въпреки това, съдът счита, че в случая е уговорена цена между страните по цесията, но за размера на същата не са представени доказателства от ищеца. В случай, че не е определена цена, съдът приема, че страните са се съгласили с цената, която обикновено се плаща по време на сключване на продажбата за същия вид стока или при подобни обстоятелства, доколкото същите са търговци (чл. 326, ал. 2 ТЗ). Практиката на ВКС дори допуска цената да бъде определяема, като бъде уговорен единствено начинът, по който тя ще бъде определена (напр. Решение № 288 от 2.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 783/2011 г., IV г. о., ГК и Решение № 514 от 6.12.2011 г. на ВКС по гр. д. № 905/2010 г., IV г. о., ГК). Няма пречка дори цената да не се съдържа в самия договор, а да се извлича от друг документ подписан между страните, какъвто се явява Приложение № 1.

Съдът счита, че не се установи наличие на договорна клауза, която да е сключена в нарушение на принципа за добросъвестност и да създава съществено и необосновано несъответствие между правата и задълженията на страните и като резултат да е във вреда на потребителя. С оглед на така изложеното, съдът намира че страните са валидно обвързани от сключения между тях договор.

По отношение на възразението, обективизирано в отговора на исковата молба от ответната страна, касаещо активната легитимация на ищцовото дружество към датата на подаване на заявлението за откриване на заповедното производството, съдът намира, че липсата на приложено към заявлението доказателство за уведомяване на длъжника по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД

за извършеното прехвърляне на вземането не следва да се приеме като основание да се откаже издаването на заповед за изпълнение. Разпоредбата на чл. 410, ал. 3 от ГПК, която изчерпателно изброява какви приложения следва да представи заявителя, когато вземането произтича от договор, сключен с потребител, не предвижда представянето на такова уведомление да длъжника. Освен това, въпросното уведомление по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД не е елемент от фактическия състав на договора за цесия и в този смисъл не е условие за неговата действителност и за прехвърлителното действие на договора за цесия по отношение на процесното вземане. Изследването на този въпрос /дали длъжникът е уведомен за цесията/ изобщо не е предмет на заповедното производство, а би имало значение само в едно бъдещо исково производство за установяване на вземането и то само в случай че длъжникът в това исково производство направи възражения, че е платил част от дълга или целия дълг на предишния кредитор, преди да е бил уведомен за цесията.

В конкретния случай няма данни цесията да е съобщена на ответната страна - длъжник по цедираното вземане, преди завеждане на делото, поради което съдът приема, че уведомяването е извършено с получаването на препис от исковата молба, ведно с приложените към нея книжа, в т.ч. уведомление за прехвърлянето, което изхожда от надлежно упълномощен пълномощник на цедента. Следователно прехвърлянето на вземането е породило действие по отношение на ответника, на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД, и ищецът се явява негов кредитор и активно легитимирана надлежна страна в процеса. Законът не поставя специални изисквания за формата и начина на уведомяването. Уведомление, изходящо от цедента, приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника следва да се приеме за надлежно съобщаване на цесия по реда на чл. 99 а.3 от ЗЗД.

В контекста на изложеното, съдът намира иска за основателен, което се обосновава от обстоятелството, че по делото е установено по несъмнен и категоричен начин наличието на неизпълнение от страна на ответника на Договор за потребителски паричен кредит от 03.10.2019 г., вземанията по който договор са прехвърлени в полза на ищеца с Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 17.12.2021 г.

Като взе предвид изложеното в съдебно-счетоводната експертиза, съдът счита за установен размера на дължимите, неплатени от ответника суми касаещи задълженията му по повод изпълнението на горепосочения договор в процесния период. По отношение на размера на исковите, според вещото лице сборът на неплатените суми за главница с настъпил падеж е 14.08.2020 г. – 14.02.2021 г. е 1 817.32 лв., размерът на дължимата договорна лихва за периода 14.08.2020 г. до 14.02.2021 г. върху неплатените суми с настъпил

падеж е 1 323.37 лв., а размерът на законната лихва върху главницата за периода 14.08.2020 г. – 26.04.2022 г. е 313.49 лв. Затова и доколкото съдът кредитира неоспорената експертиза, исковете са доказани и по размер.

С оглед изхода на делото, и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът дължи на ищеца направените по делото разноски в размер на 655,63 лева за държавна такса, експертиза, както и адвокатско възнаграждение, с включени разноски по ч.гр.д. № 23332 от 2022 г., 90 с-в, по описа на Софийски районен съд.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422 от ГПК вр. чл. 79 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, по исковете предявени от "****" ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., ж.к. М. д., ул. Р. П. К. № ***, представлявано от Р. М.-Т., в качеството и на управител, против Ю. В. И., с ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „П. К.“ *, вх. *, ет. *, ап. *, че Ю. В. И. дължи на от "****" ЕООД, сумата 3 453, 67 (три хиляди четиристотин петдесет и три лева и шестдесет и седем стотинки), от които сума в размер на 1 817,32 (хиляда осемстотин и седемнадесет лева и 32 стотинки), представляваща сбор от вноски с настъпил падеж в периода от 14.08.2020 г. до 14.02.2021 г., дължими съгласно сключения между длъжника и "****" ЕАД Договор за потребителски паричен кредит № 3877121/03.10.2019 г., вземанията по който са прехвърлени в полза на заявителя с Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 17.12.2021 г., ведно със законната лихва за периода от 03.05.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 1 323,37 (хиляда триста двадесет и три лева и 37 стотинки), представляваща договорна лихва за периода от 14.08.2020 г. до 14.02.2021 г., сумата 312,98 (триста и дванадесет лева и 98 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 14.08.2020 г. до 03.05.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 10.06.2022 г., постановена по реда на чл. 410 от ГПК, по ч.гр.д. № 23332 от 2022 г., 90 с-в, по описа на Софийски районен съд

ОСЪЖДА Ю. В. И., с ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „П. К.“ *, вх. *, ет. *, ап. *, да заплати на "****" ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на

управление: гр. С., р-н В., ж.к. М. д., ул. Р. П. К. № ***, представлявано от Р. М.-Т., в качеството и на управител, разноси в размер на 655,63 лева, с включени разноси по ч.гр.д. № 23332 от 2022 г., 90 с-в, по описа на Софийски районен съд.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____